

Νικηφόρος Βρεττάκος

ΤΑ ΛΟΥΛΟΥΔΙΑ ΠΡΟΣΕΥΧΟΝΤΑΙ ΓΙΑ ΤΑ ΠΑΙΔΙΑ

Αναδύθηκε δάσος ζοφερό
απ' το πνεύμα μας κι εκάλυψε
τον ορίζοντα. Μόνο ατραποί
τρυπώνουν και χάνονται μέσα
στο φόβο. Μάλλον δεν φαίνεται.

Τρέχουν, χορεύουν ανύποπτα
για ό,τι γίνεται πάνω τους
τα παιδιά, ενώ γέρνοντας γύρω
και κάτω απ' τα πόδια τους (ως
ν' ακούν τη βοή και να βλέπουν
το σύννεφο) σαν ένα απέραντο
υπαίθριο εκκλησίασμα,
τα λουλούδια προσεύχονται.

Η δοκιμασία των λουλουδιών, 1988

Νίκος Καρούζος

ΘΕΪΚΟ ΑΕΡΑΚΙ ΤΟΥ ΡΙΟΥ

Θυμάμαι πάντα τη στιγμή του θαλερού θανάτου μου
μακρόπνοα ελάσσονα ή χαραμάδες όταν
ο Τήλε βοερά λαλεί και δροσοχαίρεται ντελάλης
αναστρέφοντας κύματα του μαινόμενου Κορινθιακού
με ιερότητα στην κίνηση· θυμάμαι πάντα
τις αντιθέσεις και των φυλλωμάτων ονειράτα
θέατρο νεολιθικό που παίζεται δίχως θεατρίνους χλωροφύλλης
εννοώ τις φυσικές διαδικασίες των κινήσεων
ένα είδος της αγιότητας άπαξ
αμάν αμάν οξυγόνο και αναπνέουμε θαυμάσια
– είν' επίρρημα μη λανθάνετε γλωσσολάγνοι–
τυρβάζουμε αδιάκοπα, μα η ώρα έφτασε, στο υγρό στοιχείο
να εορτάσουμε μαζί το θεϊκό αεράκι στο Ρίο.

Γραμμένο το 1982, δημ. Περ. Συμπόσιο, αρ.1, 2002